

Kaikella on aikansa

Marjanpoimijat oli kuluneena kesänä usein jopa pääotsikoihin noussut puheenaihe. Minulle ja ehkäpä jollekulle toisellekin tuli yllätyksenä että kyse oli jopa useasta tuhannesta lähinnä vierasmaalaisesta työntekijästä. Heidän työpanostaan tarvittiin mansikkaviljelmillä paljon ennen varsinaista poimintaa. He olivat tulleet useana vuonna samalle tilalle, joten työn eri vaiheet olivat hallussa. Se helpotti sekä heitä että viljelijöitä!

Koronavirus ulotti lonkeronsa tähänkin toimintaan. Jotkut tosin ehtivät tulla jo ennen maaliskuun puolta väliä, jolloin rajoja suljettiin ja matkustusrajoitukset astuivat voimaan. Siinä taisi lopulta käydä niin, että useimmilla tiloilla jouduttiin selviämään alkuvaiheesta paljolti omin voimin ja kotimaisen työvoiman avulla. Pitkien ja sitkeiden neuvottelujen jälkeen osa tutuista tekijöistä sai viisumin ja ehti mukaan poimintavaiheeseen. Vertailuakin syntyi! Saimme lukea ja kuulla ei meille kovin mairittelevia lausuntoja siitä, miten yksi ulkomaalainen poimija vastaa kahta kotimaista. Syitä löytyi puolesta ja vastaan.

Metsämarjojen suhteen poimijatilanne oli vielä huonompi. Viisumien ja lupien tulo viipyi, mustikkaa ja sen jälkeen lakkaa eli hillaa jäi metsiin ja soille enemmän kuin tavallisesti. Onneksi puolukat ovat vielä poimittavissa. 4H-yhdistys teki parhaansa innostaakseen meitä kaikenikäisiä suomalaisia metsään. Toivottavasti hanke onnistui.

Minua ei marjojen poiminnassa pidätelleet viivästyneet luvat tai viisumit. Syy on yksinkertainen: selkä ei kestä kumartelua ja tasapainon kanssa on vähän niin ja näin. Taitaa olla toinen kesä, jolloin marjat ja sienet ovat jääneet metsään. Mutta intoa ei ole koskaan puuttunut, ei nytkään! YleTV on toivonut meiltä katsojilta kesäkuvia. Kun hyvän ystäväni Olavi Kietäväisen mustikkakuva ilmestyi ruutuun, oli hyvä etten varannut bussilippua Puumalaan.

Kaikella on aikansa! Olen aina rakastanut metsää ja luontoa. Muistan monet nuorena tehdyt marja- ja sieniretket. Isä oli töissä Mikkelin lääninvankilassa ja se toi perheelle joitakin etuja. Vankila järjesti syksyisin metsään suuntautuvia autoretkiä. Isä itse ei ollut marjamiehiä, mutta sitä innokkaampi metsämies. Henkilökunnalla oli mahdollisuus varata paikkoja kuorma-auton lavalta. Meiltä lähti usein kaksi, sisareni Maija ja minä. Metsät eivät olleet ennestään tuttuja, joten pysyttelimme auton lähellä tai lyöttäydyimme jonkun tutun aikuisen mukaan. Yhden asian opimme pian: vartija Ivolan perään ei kannattanut lähteä. Tiesimme kyllä että hänellä oli aina päivän päättyessä suurin saalis, mutta

tiesimme myös että emme olisi pysyneet hänen vauhdissaan. Pitkä mies, pitkät askeleet.

Keräämämme puolukat survottiin ja laitettiin saaviin. Luottovangit pitivät huolen siitä että kellarissa riitti sahanpurua ja sen sisällä jäänpalasia. Säilyvyys oli taattu ja saavista oli mukava hakea marjoja vispipuuroon tai vaikkapa isän metsältä tuoman jäniksen höysteeksi. Muistan että äidin tekemä kastike kruunasi paistin. Montakohan Michelin tähteä hän olisi saanut!

Kaikella on siis aikansa auringon alla! Muistoillakin.